

сокъ, мускулестъ мжжъ, въ живописна черна униформа, съ червени нашивки и голъма турска сабя.

Съ Стоилова се качихъ горе при княза. Въ адютантската стая бѣха Corvin и германскиятъ дипломатически агентъ, легационниятъ съветникъ Thielau, студентъ севернонѣмски джентлеменъ; това е единъ отъ резултатитѣ на княжевото пжтуване (други резултати сж: екзархътъ въ Македония, турскиятъ въпросъ и т. н.); единствениятъ англичанинъ Palgrave е по-простъ индивидъ, но ще си замине. Следъ 12¹/₂ часа влѣзохме при княза съ Стоилова. Хубави, елегантни помѣщения. Князътъ седѣше при писмената маса, въ униформа. Стана и пристжпи нѣколко крачки къмъ мене. Приветствува ме съ нѣколко сърдечни думи:*) „Азъ съмъ слушалъ вече много за васъ, господине докторе, радвамъ се, че ви виждамъ тукъ“. И ме покани да седна. Стоиловъ остана правъ задъ писалищната маса. Азъ: „Дойдохъ, да взема участие съ своитѣ слаби сили въ трудното дѣло за възродяването на тази хубава страна“. Князътъ: „Благородна цель“, сравняваше моето бждеще положение съ своето, — „една трудна задача, вие ще бждете често въ затруднително положение“. Парламентътъ — моето първо впечатление: огромно губене на време, много приказки за патриотизъмъ и малко дѣла. Една конституция дѣло на „злоба или невежество отъ страна на руситѣ“, парламентътъ — „опасна играчка въ ржцетѣ на млади народи“. Пита ме билъ ли съмъ въ загребския университетъ. Отговорихъ му, че отъ две години съмъ доцентъ по география и история на пражкия университетъ. Запита ме за български езикъ, где съмъ го училъ (още вчера питалъ Горбанова и казалъ, че за славянина е, разбира се, лесно) — азъ казахъ, че и приятельтъ Стоиловъ има заслуга за това, че зная български. Князътъ спомена за липсата на граматика и речникъ. Съ възмущение той ми показва брой отъ „Наковалня“ на стария глупчо Богоровъ, гдето коментира тронната речъ съ подигравателни бележки. Пита ме, где живѣя. Отговорихъ му—у Горбанова, важно нѣщо тукъ, София е много назадъ. Промѣнихме разговора върху желѣзницитѣ. Князътъ: „Училищата и законитѣ не сж толкова важни, както желѣзницитѣ“. София биде избрана за столица, защото презъ тукъ минава свѣтовната артерия Бѣлградъ — Цариградъ. Връзката презъ берковския балканъ може да бжде презъ зимата съвсемъ прекжсната. Князътъ спомена за преувеличения тукъ страхъ отъ австрийцитѣ, да не завладѣятъ по тази желѣзница българската търговия. Князътъ: „За насъ е безразлично, кой ще ни строи желѣзницитѣ“, само да ги имаме по-скоро. Азъ му припомнихъ Сърбия. Тамошниятъ

*) Въ Дневника разговорътъ съ княза е предаденъ на нѣмски.